

Bábika

Ten deň sa mi zdal obyčajný. Veď čo také by sa už v našej škole mohlo stať? Vchádzam tou istou bránou, tými istými schodmi vstupujem do šatne. Akosi automaticky robím všetko – zavesím kabát, prezujem sa ... a vtom ma z mojej letargie vytrhne nejaký zvuk, či vzlykanie? Vo vedľajšej šatni zbadám v kúte malú copatú prváčku, ktorú som už kdesi zahliadla. Zapamätala som si ju asi pre jej smutné oči, ktoré ma v dave detí uprene sledovali. Už som si spomenula, spolužiaci ju volali Barbora. Áno je to Barborka s veľkými smutnými očami. Nesmelo k nej pristupujem a potichu si prisadnem. To vzlykanie mi trhá srdce. Vo chvíli, keď sa jej chcem prihovoriť a pohľadiť si všimne, že pri nej niekto sedí. Rýchlo si rozotrie slzy po tvári, schmatne tašku a rozbehne sa do triedy. Vyberiem sa teda nesmelo za Barborkou, ale môj plán mi prekazia spolužiačky, ktoré ma svojimi „pikoškami“ stiahnu na opačnú stranu. Cez deň som na dievčatko so smutnými očami zabudla.

Až poobede v šatni som si spomenula, či ju náhodou nestretnem. Keď som kráčala domov, na ihrisku ma zaujala skupinka hrajúcich sa detí. Ich veselé štebotanie a smiech sa rozliehali po celom ihrisku. Väčšina z nich sa naháňala, hojdala na hojdačkách alebo liezla po preliezačkách. Všimla som si copaté dievčatko, ktoré dosť nemotorne liezlo po preliezačkách. V momente sa jej šmykla noha a už bola na zemi. Jej nešikovnosť upútala pozornosť detí, ktoré s pokrikom utekali k dievčatku. Aj ja som sa rozbehla, lebo som chcela pomôcť. To dievčatko na zemi nebol nikto iný ako Barborka s uplakanými a vystrašenými očami. Keď deti videli, že sa nad ňu skláňam a pomáham jej stíchli a začali dvíhať Barborku a čistiť od prachu spolu so mnou. Ten údiv v jej očiach bol neopísateľný. Tichučko stihla povedať „Ďakujem.“ Rozbehla sa a za bytovkou sa mi stratila z dohľadu. Celú cestu domov som rozmýšľala nad Barborkou. Tie jej smutné oči sa na mňa pozerali z každého kúta ulice, spoza každého stromu. Doma som sa nevedela na nič sústrediť.

Na druhý deň som sa pevne rozhodla, že Barborku vyhľadám. Obišla som prvácke triedy, až som ju našla sedieť v 1.C. Ten pohľad mi opäť lámal srdce. Všetky deti sa hrali alebo rozprávali po skupinkách, len moja Barborka sedela v lavici sama. No spoločnosť jej robila na moje počudovanie bábika. Tak som teda odhodlanejšie ako inokedy vykročila k prváčke. Už sme sa pozdravili. A v tej chvíli akoby opadli všetky zábrany, Barborka mi porozprávala o svojej bábike všetko – ako sa volá, odkiaľ ju má. Dozvedela som sa mnoho veselých a smutných príhod, ktoré spolu zažili. Chvíľu mi bolo veselo, potom aj smutno. To dievčatko, ktoré som prednedávnom stretla mi zrazu rozprávalo tie najtajnejšie zážitky zo svojho života. Smutné na tom všetkom však bolo to, že tieto príhody zažívala so svojou náhradnou kamarátkou - bábikou a nie ozajstnou kamarátkou.

Tento náš rozhovor bol pre mňa novým začiatkom. Bol začiatkom skvelého kamarátstva a úprimnej detskej lásky. V tej chvíli si náš všimli spolužiaci z triedy, ktorí boli rozprávaním

Barborky unesení a tak jej navrhli, či by nechcela nahradit tú handrovú bábiku ozajstnými kamarátmi. Prekvapene pozrela na mňa. Ja som jej na to jemne prikývla, ale dohodli sme sa na jednej podmienke. Tú bábiku niekedy nahradím aj ja. V tej chvíli som mala pocit, že neexistoval šťastnejší človek a mal tie najveselejšie očka na svete.